

De mutualisme

Diàlegs exemplars

per

ANTONI ANDREU I CABESTANY

ELS dos amics, Josep i Joan, per afers particulars es troben en una ciutat nostra, dinen plegats i entaulen la següent conversa:

Josep.—Ja saps, Joan, que definitivament el Sindicat acaba d'acordar, en plena Assemblea, de construir el Casal del Metge, en un solar de l'atractivola Via Laietana, de Barcelona?

Joan.—No en sabia res. Amb tot, poc m'entusiasme la nova que em fas sabedor. T'haig de dir que el Sindicat i la Mutual deuen tenir massa cabals i com que els que els administren ben pocs sacrificis els costen bé podem aplicar-los allò de *què qui poc li dol poc li costa...*

Josep.—Sempre seràs un mal pensat i un ignorant, Joan! Mai no surt cap paraula de la teva boca que no sigui per ofendre algú.

Joan.—Què vols dir amb això, Josep? Que et penses que bado! Ca!, home, ca!... Prou bé saps tu que jo no em deixo enredar així com així. Amb tot, *pensa mal i no erraràs!*

Josep.—No divaguis així, amic. Has de pensar que no tots els homes han d'ésser com tu ets: uns malfiats. I menys encara uns malfiats per sistema, ja que dur la contrària per què sí, tanmateix, és molt poc seriós. Hem de convenir que la vida és sempre una cadena d'illusions i un teixit d'esperances...

Joan.—Tot el que vulguis, Josep! Però tot aquest foc d'encenalls que cada dia enceneu tots els exaltats i els utòpics s'ha de reduir a cendres, a res més que a cendres, *pulvuseris...* dit en termes litúrgics.

Josep.—No, home, no! Tot això que anem a fer no són utopies ni exaltacions, sinó un alt i majestuós Casal, un Casal com una catedral dels metges de Catalunya i Balears, en el qual la nos-

tra Caixa de Crèdit, la nostra Cooperativa de Consum, el Sindicat i la Mutual, d'altres associacions professionals, la Residència d'Estudiants i tot allò que signifiqui vida social mèdica hi tindran cabuda per tal de poder-se estendre i desenrotllar. Un fet de germanor i mutualisme mèdic català, el qual ens honorarà davant el món civilitzat.

Joan.—Veritablement, m'has dit tantes coses, que bé pots creure que el cap em roda... Una residència d'estudiants, els metges? En fer un col·legi s'ha d'entretenir el Sindicat?...

Josep.—Ai, amic meu! De bell antuvi m'has fet por, ara comences a fer-me llàstima. Tu, que amb tot i els teus defectes ets un bon amic i un bon pare i que com jo mateix ets un pobre metge rural, que solament vius de la visita, i que si no t'haguessis fet del Sindicat, inscrivint-te a gairebé tots els grups de la Mutual, sofriries en pensar amb el demà incert dels fills que tant estimes, ara, inconscientment, t'enutges perquè fem un Casal, en el qual com a joia més preada i volguda, volem estatjar-hi la Residència d'Estudiants!...

Joan.—Què vols dir amb això?...

Josep.—Vull dir que no saps el que és ni allò que representa i significa per a l'home de cultura que aïmi la civilitat i el progrés, poder resoldre un problema tan difícil com és el de l'educació dels seus fills tal com intenta de resoldre el Sindicat, instituint la Residència d'estudiants dins el nostre futur Casal. Si aquest problema és greu per a tot metge, qui sap si encara ho és molt més per al metge rural, puix que per manca de cabals els uns i per no disposar de temps suficient els altres, absorbits per afers professionals, pocs, molt pocs, són els companys que puguin complir degudament